

кака си Вана. Полегналитѣ малинови храсти сж огрѣйнали съ плодъ. Ала не всички зърна сж узрѣли. Ще трѣбва да се пробиратъ. Малинаркитѣ съ кошница въ ржка се залавятъ за работа. И Цвѣтанка, като гледа, какво правятъ другитѣ, започва да пробира зрѣлитѣ малини и да ги слага въ кошничката си. Тая работа я увлича. Наоколо ѝ малинаркитѣ шумно и весело си приказватъ. Чуватъ се гласове и по-надалечъ. Тамъ е друга дружина малинарки. — Я вижте, какви сж тия лайна тукъ? — сепнато извиква една отъ берачкитѣ — не сж говежди. Какви ли ще да сж? — Мечи сж — казва другарката ѝ, която се е навела и ги разглежда. — Отъ мечка? Охъ, Божичко, — вика първата — тя е била тукъ и може сега да е нейде наблизу. Ами ако изкочи изведнажъ! Цвѣтанка и тя изтрѣпва отъ страхъ. Ако изкочи наистина мечката? Сърдцето ѝ силно затупква и тя плахо се заозѣртва наоколо. Не бойте се, не бойте се — казва една отъ по-възрастнитѣ. Мечката дохожда нѣкой пжтъ нощно време тукъ да яде малини. Ала щомъ се съмне, тя се прибира въ дупката си. И никой никога не я е виждалъ. Това поуспокоява изплашенитѣ малинарки. Поуспокоява се и Цвѣтанка, ала все е на щрекъ. И мрѣдне ли се нейде нѣщо, тя все изтрѣпва отъ страхъ. Дали не е мечката. Нѣма я нея, нали, како Вано? — Коя? — Мечката! — Мечката ли? Нѣма я, нѣма я. Хичъ и не мисли за нея. Започватъ се пакъ весели приказки. Тукъ тамъ нѣкой малинарка и пѣсень подкарва. Отдире, изъ задъ високитѣ върхове, слънцето се показва на поруменѣлия изтокъ. И става свѣтло и хубаво. Цвѣтанка, погалена отъ грѣйналитѣ лжчи на слънцето и услужана въ веселитѣ приказки и пѣсни на малинаркитѣ, чувствува нѣщо приятно, нѣщо радостно въ сърдцето си. И забравила вече за мечката, тя съ увлѣчение продължава да пробира зрѣлитѣ малини и да ги слага въ кошницата си. Нѣкои отъ малинаркитѣ сж напълнили по една кош-